

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3782/2023
23.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Драгане Миросављевић, чланова већа у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ђура Угљешин, адвокат из ..., против туженог „ББ“ доо из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1771/23 од 05.05.2023. године, у седници одржаној 23.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1771/23 од 05.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1771/23 од 05.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 34/18 од 31.03.2022. године, којом је усвојен као основан, тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог број .../... од 08.01.2018. године, којим је тужилји отказан уговор о раду и обавезана тужена да тужилју врати на рад код туженог. Обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 268.915,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилје за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/2011...10/2023), и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог број .../... од 08.01.2018. године, тужилја је распоређена на радно место асистента у координисању маркетинг

активности и обављања послова „ВВ“, отказан јој уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду, јер је својом кривицом несавесно и немарно извршавала своје радне обавезе, са образложењем да код ње након повратка са породилског одсуства постоји уочљива незаинтересованост за посао и немарност и несавесност у извршавању радних задатака, као што су истраживање како побољшати SEO за туженог, направити листу од 20 предлога како да се заузму боље позиције на претраживачима, направити извештај колики је Bounce Rate туженог, направити 10 предлога како да се побољша, направити маркетинг план у екселу за Q3, повећати број пратилаца на facebook страници за 100 у наредних седам дана користећи Google analytics, направити извештај која је страница најмања, а која највише посећена за период од 15.11. до 15.12. и повећати број посета за 20% у наредних седам дана. Тужила је засновала радни однос са туженим на основу уговора о раду од 31.07.2014. године за радно место ... у ... – активности на проналажењу и анимирању потенцијалних клијената / купаца, ажурирању и допуни постојеће базе корисника и свих релевантних података, активности у оквиру продајних промотивних и других кампања, обилазак потенцијалних клијената са циљем продаје производа туженог и остали послови по налогу надређених. Тужила у периоду од 30.12.2015. године до 18.12.2017. године, била најпре на трудничком а затим на породилском одсуству, а на основу анекса уговора о раду од 31.03.2018. године тужила је премештена на послове радног места ... у координисању маркетинг активности и обављању послова ВВ туженог. Према налазу вештака за информационе технологије, утврђено је да је тужили за извршење првог задатка била потребна минимална обука, као и за извршење другог задатка, док је за задатак да повећа број пратилаца на facebook страници за 100 у наредних седам дана била потребна специјализована обука и специјализовано искуство за приступ Google аналитици и минимална обука, да није утврђено да је тужила након повратка са породилског одсуства прошла кроз минималну и специјалистичку обуку за извршавање поверених задатака односно тужени ову чињеницу није доказао.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиле усвојио, налазећи да је тужени са тужиљом 31.07.2014. године закључио уговор о раду на неодређено време, за рад на радном месту означеном као „...“, које је по касније закљученом анексу уговору о раду од 31.03.2018. године промењено у радно место „...“ у координисању маркетинг активности и обављању послова „ВВ“, да је тужила била на трудничком и породилском боловању све до 06. новембра 2017. године, да је након повратка на рад тужени преко директора, сматрајући да тужила показује незаинтересованост за посао, задао више задатака тужили у вези тзв. дигиталног маркетинга, за које задатке је тужили била потребна минимална обука или минимално искуство. Тужили је за задатке који су наведени у оспореном решењу о отказу уговора о раду била потребна макар минимална и најједноставнија обука, што је изостало у конкретном случају. Заступник туженог је навео да је тужили било омогућено да се за разјашњење свих нејасноћа обрати запосленој ГГ, те да тужила исто није чинила, али суд налази да то није било довољно да би се извео закључак о постојању повреде радне обавезе тужиле и да је тужени требало пре давања тих задатака да тужили омогући неку врсту формалне или неформалне обуке, што је изостало. Тужили је стављено на терет читав низ наведених пропуста – непоштовање радних обавеза које по мишљењу првостепеног суда нису доказане у овом поступку.

Другостепени суд је прихватио закључак првостепеног суда да је побијана одлука незаконита, указујући да је у првостепеном поступку на несумњив начин утврђено које је послове тужила обављала код туженог пре трудничког и породилског одсуства, а које након враћања и у време када су јој стављене на терет учињене

повреде, те и по оцени другостепеног суда правилно је првостепени суд закључио да у радњама тужиле нема повреда радних обавеза које су јој стављене на терет оспореним решењем, будући да за поверене задатке није имала неопходну обуку, да се не може говорити о несавесном или немарном извршавању радних задатака, због чега је ожалбену пресуду потврдио.

По оцени Врховног суда нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/2005...85/2014), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава своје радне обавезе.

У конкретном случају, тужилца је била на трудничком и породилском боловању, након повратка на рад тужени је, сматрајући да тужилца показује незаинтересованост за посао, задао више задатака у вези тзв. „дигиталног маркетинга“ а који су наведени у оспореном решењу, те како је за предметне задатке тужилци била потребна минимална обука, односно минимално искуство, што је изостало у конкретном случају, правилно су закључили нижестепени судови да је тужени требало пре давања задатака да тужилци омогући неку врсту формалне или неформалне обуке, што је у конкретном случају изостало, па су правилно утврдили нижестепени судови да је одлука туженог којом је тужилци отказан уговор о раду незаконита.

Правилна је и одлука нижестепених судова којом је усвојен захтев тужилце и обавезан тужени да тужилцу врати на рад, јер је реинтеграција последица поништаја незаконите одлуке о отказу уговора о раду, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Неосновани су наводи туженог истакнути у ревизији да је тужилца имала знања и способности за обављање послова за које је засновала радни однос. Нижестепени судови су правилно утврдили да је тужилци за обављање задатака била потребна минимална обука за поједине задатке, а за приступ Google аналитици и специјализована обука, односно специјализовано искуство, а што је суд правилно утврдио из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке што тужени није учинио.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, па ти наводи нису посебно оцењени.

Тужени није успео у ревизијском поступку, па нема право на трошкове тог поступка које је тражио и определио, у смислу члана 153. и 154. ЗПП.

Из изведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић